

Buda Ferenc

Füstjel

*Mongólia, Mongólia
kifakult kőfennsíkjai,
hétezer fényes csillaga!
Láttam kiszikkadt tájait,
árként özönlő nyárait,
s mi mindent még, Te jó Atya!*

De nem jutottam el a Góbiba!

*Akármiként is forgatom,
ez pótolhatatlan hiba:
új utat nem remélhetek
sem más tájakra, sem oda.*

*Mint béna, öreg indián,
időnként egy-két füstjelet
olykor még fölregetek.
Jön-e vagy nem jön felelet?
Megérem-e? Lehet. Talán.*

*Álmomban útnak eredek:
mögöttem zúgó rengeteg,
elöl a Góbi sivatag,
s túlnan a messzi Óceán,
mit soha el nem érhetek.*

Fogadd el

*Könyvek, újságok, jegyzetek,
gyógyszerek – stabil társaság.
Szétzilált céduláimon
töredékek: az életem,
s nem tudom, mi lesz még velem.
Lesz-e, lehet még valami,
vagy letörök, mint odvas ág.
Néha furcsa neszt hallani
hasam felől: a sztómazsák
szörtyögve színig megtelik.
Üríts, ragassz! Üríts, ragassz!
Töröld le. Dobd ki. Moss kezet
s aludj. Vagy töprengj reggelig
s fogadd el már, hogy van vigasz
s hogy némi dolgod is akad,
hisz düllöngő betűid felől
még hiányzik egy-két ékezet.*